

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два лхти.
БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Две картини.

Първата.

Отърсена отъ политическо робство, българската интелигенция въ миналото бѣ надала кръста на културтрегера и съ жаръ даваше всичко за издигане съзнанието на нашия гражданинъ и го направи достоенъ за дарениятъ му свободни права. Въ 90 тѣхъ години и по-после-времена на нашето духовно процъвтване — не се чакаше възмездие за положенъ трудъ въ това направление. Навсѣкжде кипѣше културна, ползотворна дейностъ. Народниятъ учителъ въ вечернитъ и недѣлни училища, не подтиквавъ отъ никого, не плашавъ, не чакащъ възмездие, разораваше полето на невежеството и прѣскаше знания и свѣтлина, подпомаганъ и отъ агрономъ, и отъ лѣкаръ, и отъ публицистъ и литератураторъ и отъ всѣкого, който можеше да даде нѣщо за нашата просвѣта. Животъ на нѣмъ, подемъ, животъ на просвѣта кипѣше въ нашата страна. Науката пушта корени и въ каменливата почва. Буренитъ се коренѣха и по най-загълхналитъ пушциници. На простотата и невежеството бѣ обявена жестока война.

И чувствуваха се резултати отъ тази дейностъ. Народа ни бѣше възприемчивъ и отзывчивъ. Всичко хвърлено му като семе скоро даваше своитъ класове. И като чели това съвпаднаше съ общото благосъстояние на нацията ни и справедливо се казваше, че България цъвти и леко се живѣе въ нея. Веселие и доволство бѣше на всѣкжде.

Втората.

Тя е тъкмо противна на първата, за която остана само да се поменува. Следъ войнитъ у насъ настана промѣна въ всѣко отношение. Войнитъ ни докараха политическо нещастие и економически упадъкъ. Отъ тѣхъ българския народъ излѣзе убитъ и отчаянъ. Въмѣсто жизнерадостъ и ентузиазмъ днесъ въ него цари униние и апатия. Оставенъ е на собствената си съдба, безъ да има кой да го подпомогне, съживи и влѣе въ жилитъ му животелна струя. Напустнатъ е той и отъ своитъ учители — интелигенцията. По-вече отъ всѣки другъ пжтъ материя-

листична, нашата интелигенция е откъсната и отчуждена отъ народа. Не я смушаватъ призрацитъ на нашата беззаветна интелигенция отъ миналото.

Това именно положение ни докарва до печалнитъ резултати, които сж на лице. — Отпадналъ духъ, низкъ моралъ, животъ празенъ, нарушение на семейни задължения. А всичко това не води никжде, освенъ къмъ пропасть. Участъ нерада.

Да спасимъ нацията отъ това положение е върховенъ дългъ, който се налага на всѣки добъръ българинъ. Да заработимъ наново надъ народа, да събудимъ неговата душа, да го осветимъ и направимъ годенъ да понесе безъ отчаяние налетелитъ го несподи и подтикнемъ къмъ новъ културенъ подемъ, е задачата, която ни се налага днесъ.

Кой ще стори това? Всички. Но на първо мѣсто това сж пакъ народниятъ учителъ и свещеника. И за тѣхъ пиша азъ тия редове. Тѣхъ искамъ да подтикна къмъ работа. Тѣ сж най-близки до народната душа. Тѣ сж и които трѣбва да я съживятъ. Всички ония, които сж горе по висинитъ въ голѣмитъ градове, малко могатъ да сторятъ въ това направление. Тѣхнитъ приказки не достигатъ до низинитъ, до масата. Всичко трѣбва да легне пакъ на плещитъ на старитъ общественни служители — учителя и свещеника. Вечернитъ училища, недѣлнитъ четения, беседитъ, вечеринкитъ, утрата, представленията, наново трѣбва да изиграятъ своята просвѣтителна роль. Църковниятъ амвонъ, църковнитъ беседи, ходеието на свещеника по трѣби трѣбва да бждатъ използвани само за просвѣта. Новиятъ свещеникъ трѣбва да излѣзе изъ рамкитъ на трѣбничарството и да даде онова, което се чака отъ него. Не само Литургията, не само църковнитъ псалмии трѣби сж неговото назначение. Просвѣта трѣбва да дава той, за да бжде истински пастиръ народенъ и за да изиграе ролята, която отъ новото време му се налага.

Само така ако погледнатъ на своето предназначение тия общественни служители и подпомогнати отъ многобройната наша интелигенция заработятъ

съ оня беззаветенъ идеализъмъ, съ който се е работило въ миналото, само тогава ще се промѣни втората нерадостна картина на духовно униние и упадъкъ и ще се подтикне народа ни къмъ новъ, пълненъ съ свѣтли надежди, животъ.

В. Даскаловъ

българ. учил. инспекторъ.

Д-ръ Н. И. Блъсковъ.

НАШИТЪ НОСИ КЪРПИЧКИ.

(Продължение отъ брой 12).

Който и какъвто и да е микрооа на Инфлуенцага обаче, едно остава несъмнено, че пжтъгъ, по който прониква въ нашия организмъ, това сж нашитъ дихателни пжтища и органи, а именно: носа, гърлото, трахеята, бронхитъ, които водятъ до бѣлитъ дробове, и плеврата. А разносителитъ на тия микрови не сж никои други освенъ секретитъ, които се отдѣлятъ отъ тия наши дихателни пжтища: сополитъ, слюнцитъ и храчкитъ, а може би и сълзитъ, чинто логовици сж съединени чрезъ каналчета съ носа и кждето, както и въ ушитъ чрезъ евстакхевитъ тржбички могатъ микроорганизмитъ да проникнатъ, носени отъ секретитъ на носа, особно при надуванието въ време на секнение.

Секнението по такъвъ начинъ се явява способъ, при който ний съзнателно отстраняваме нечистотиитъ, които сж се отфилтрували въ нашия носъ отъ вдѣхнатия въздухъ, а заедно съ тѣхъ отхвърляме и вѣроятнo съдържатитъ се въ тѣхъ микрови. Несъзнателно това ний правиме при кихането, кашлянето, кое о и животнитъ даже вършатъ.

Това, което обаче сиромаша захвърля на пжтя, богатия прибира въ пазвата си. Ето една поговорка, която не ни препоръчва, като достатъчни чистоплѣтни хора. Нашата кърпичка е, въ която ний бързае да кихнемъ, за да не изпрѣскаме наоколо си другитъ или облеклото си. Въ нея по после, когато се развие хремата, ний продължаваме да се секнемъ. Обаче отъ предмѣтъ, който ни служи да се избършимъ, въ скоро време тя се превръща въ предмѣтъ, съ който ний продължаваме да се замърсяваме и заразяваме и следъ като природата вече е освободила

нашия организмъ отъ заразното начало. Ето защо мнозина се чудятъ защо по нѣкога не могатъ по цѣли месеци да се освободятъ отъ нападнатата ги хрема. Обяснението е много просто. Микробитъ заедно съ секретитъ отъ носа се прибиратъ въ кърпичката и се скриватъ въ джеба. Тамъ влагата изсъхва, нечистотията се превръща на прахъ и се набива въ гнѣкитъ на джеба, за да зарази и току що турената нова чисто смѣнена кърпичка. Мръсното мръсно не чисти. Нѣщо повече, вследствие образуваия се прахъ заразителенъ въ кърпичката, когато човѣкъ почне да се секне, често си поема въздухъ презъ тая прашна кърпичка, а по нѣкога чрезъ нея диша, за да се предпази отъ мъглата и по тоя начинъ микробитъ преминаватъ въ

гърлото и отъ тамъ въ бронхитъ, пневмонитъ и плевритъ.

Ето защо при първо появяване признацитъ на инфлуенцата или на една упорита хрема, носнитъ кърпички би трѣбвало да се изхвърлятъ изъ употребление и да се замѣнятъ съ тънки чисти книжки, да се изператъ съ сублиматовъ разтворъ джебоветъ, кждѣто сж се туряли носнитъ кърпички, сега замѣнени съ тънки книжки, а книжкитъ следъ всѣко употребление да се изгорятъ. Следъ прѣминаването на хремата кърпичкитъ пакъ трѣбва да си заематъ своето мѣсто, като строго спазваме правилото, щото кърпичката, предназначена за носа, да не употребяваме нито за почистване отъ носа мѣста: очитъ и устата, нито за по мръсни: прахътъ по обувката си, дрехитъ и мебелитъ.

МИСЛИМЪ ЛИ ЗА ТѢХЪ?

Снѣгъ прелиташе. Вървѣхъ замисленъ по улицата. Едва бѣхъ успѣлъ да дамъ последната монета отъ джеба си на просякъ, който все още ме следѣше съ напѣгнатия си погледъ, когато случайно предъ менъ изкочи малко момиченце, увитъ съ изпокасани дрехи. Вгледахъ се добре. То кротко гледаше съ голѣмитъ си тъмни очи ржцетъ ми и отвреме-навреме подухваше съ уста на вкоченениитъ си ржчици. Вѣтрѣтъ раздухваше рошавитъ му косички и отмахваше парцалитъ отъ малкото тѣлце, като че ли искаше да покаже синитъ му меса. То ме погледна пакъ. Само че този пжтъ по-продължително, като че ли съ погледа си искаше да каже: „Какво да направя?“. То мигна единъ-два пжти, искриви уста и захленчи. На въпроса ми: „Какво ти е? то отговори: „Затвориха вратата... изпяхъ... мама е болна“ и се разплака съ по-силенъ гласъ. „А где е майка ти?“ го попитахъ. То трѣгна и не отговори. Последвахъ го. Изъ пжтъ азъ гледахъ какъ то съ мжжа изваждаше скжсанитъ си обувки изъ ули ната калъ и какъ вѣтрѣтъ свободно си играеше съ жалкитъ му дрипи. Минахме безмълвно две мрачни улички. Въ жгѣла на втората предъ насъ се изпѣри една полусъборена кжщурка. То бутна вратата и потъна

въ мрачината на вътрешността. Азъ неспокойно прескочихъ прага и се забутахъ о една стена. Напипахъ една врата и машинално я отворихъ. Лъхна ме задушлива миризма на разваленъ въздухъ и въ ушитъ ми прозвуча детското хълцане. Потрѣпнахъ. Видѣхъ напреде си малкото дете, че прегръщаше една жена, която се мѣташе изъ леглото си и бѣбрѣше високо невярзани думи. Тя бѣше червена отъ силната температура и дърпаше разбърканитъ си коси. Купчина парцали имаше върху нейното тѣло. На срещната стѣна две малки прозорчета поз-еляваха да се види мъглявия день. Стара парализирана баба въ едно кюше зафѣфли нѣщо съ безжжбата си уста, когато ме видѣ. Азъ погледнахъ детето. То целуваше майката, която бѣше вече утихнала. Майката, бабата, детето, всичко въ тази кжщакато че ли ми викаше: „Идва ли ви наумъ за насъ?“ Азъ заплакахъ. Детето ме забелѣза и дойде при мене. Сега бѣше по-спокойно. Хвана ме за ржката и ме погледна. „Азъ... ходихъ да търся докторъ, господине, за маме, а единъ старецъ ми каза, че у тѣхъ нѣмало докторъ. Блъсна ме и затвори вратата. Азъ паднахъ и се ударихъ.“ И то пакъ заплака. Успокоихъ го и поржчахъ да стои при майка си, до като дойде лѣкаръ. За-

Адвентиститъ.

Професорътъ отъ богословския факултетъ г. Ив. Марковски преди известно време издаде, преведена отъ немски, една малка книжка, която хвърля силна свѣтлина върху безсмисленото учение на адвентиститъ (сжботинци). Понеже тази религиозна секта работи усилено въ България и особено въ нашата Варненска епархия, намираме за полезно въ нѣколко броя да запознаемъ нашитъ читатели съ това учение, като направимъ извадки отъ книжката на г.

Марковски.

Въ своя предговоръ той пише:

Не стига, че българския народъ е разпокжсанъ и пропилянъ по разни краища на свѣта, и нѣкжде е така потиснатъ, че не може да прояви своя националенъ духъ, своитъ дарби; не стига че политическитъ страсти, така сж се развилняли; партизанскитъ ежби така сж се изострили, щото братъ брата си ненавижда, съграждани и съотечественици, рожби на една и сжща земя, така люто се борятъ, щото хабятъ за лудо ценни сили; не стига, казваме, всичко това,

но и на религиозна почва, въ името на Христа, благовестника на великата любовъ, виждаме сжщата картина на разцепление, сепаратизмъ, сектанство, съ една дума — отслабване на народнитъ сили. Днесъ когато тъй трудно се живѣе, когато „Сизифовия камъкъ“ тъй мжчно се изкачва нагоре, тъкмо е най-благоверменно да се говори за обединение и братолюбие.

Напоследъкъ твърде много се заговори за сближение и обединение на християнскитъ църкви. Рожба на тая идея сж междуцърковнитъ конференции, които станаха презъ пос-

леднитъ години. Обединението, обаче, по-лесно ще стае отъ Изтокъ къмъ Западъ. Западътъ е при инявалъ доста пакости на родната ни църква съ своя прозелитизмъ, съ своитъ нежелани пропаганди и секти, които разяждатъ народното единство. За тѣхъ ап. Павелъ казва, че тѣ заслужаватъ осжждане, и по-добре да биха били отсѣчени. (Гал. 5, 10—12). Борбата противъ тѣхъ се налага отъ висши народни и църковно-религиозни интереси.

Нѣкои прозелити на сектантитъ се оправдаватъ съ това, че бълг. прав. църква не ги

задоволява, че тя ужъ имала много дефекти, че въ храмоветъ ни липсвалъ ритуаленъ естетизмъ и пр. Дори и да бѣше това така, тѣхното отстъпничество пакъ не е оправдателно. Ако въ тѣхъ има религиозенъ жаръ, ако тѣ искрено вѣрватъ въ възродителната сила на християнската вѣра, тѣ имено биха останали въ лоното на родната църква и така биха най-много спомогнали за нейното издигане съ своя „римѣръ“, съ своя животъ и дейностъ. Тукъ въ тѣхъ би се открило най-широко поле за работа, за да проявятъ любовта си къмъ ближния,

пжтихъ се. То ми кимна съ главичката си и каза: „Не ни забравяйте, господине.“ Отправихъ се за близкия лѣкаръ, а въ ушитѣ ми още звучеше гласътъ на детето: „Не ни забравяйте, господине...“

Ученикъ отъ VI класъ

„Блудния синъ“.

Утрешната недѣля по устава на православната църква се нарича „Недѣля на Блудния синъ“. Ние сме вече предъ вратитѣ на Великия постъ, когато християнитѣ трѣбва да живѣятъ въ постъ и молитва. Притчата за блудния синъ напомня, че чрезъ покаянието и проската на грѣхове тѣ човѣкъ се ражда, окуражава, окрилява, за новъ, по-деенъ животъ. Утре презъ време на богослужението въ всички православни църкви ще се чете тази притча, която съ право се нарича евангелски бисеръ. Понеже мнозина отъ нашитѣ четци не ще могатъ да отидатъ въ църква, ние ще я процитираме тукъ по новия синодаленъ преводъ на Евангелието.

„Каза Исусъ: едичъ човѣкъ имаше двама сина и по-младиятъ отъ тѣхъ рече на баща си: тате, дай ми дълтъ, който ми се пада отъ имота. И бащата имъ раздели имота.“

Не следъ много дни, младиятъ синъ, като свѣра всичко отиде въ далечна страна и тамъ пражоса имо на си като живѣеше развратно.

А когато разпиля всичко, настана голѣмъ гладъ въ оная страна, и той изпадна въ нужда;

и отиде та се пристави у едного отъ жителитѣ на оная страна, а той го прати по земитѣ си да пасе свичи;

и той желаше да напълни корема си съ рожгове, които ядѣха свинитѣ, но никой не му даваше.

А той като дойде въ себе си рече: но колко наемничъ бацини ми остава лишечъ хлѣба, пъкъ азъ умирамъ отъ гладъ!

Ще стана да ида при баща си и ще му река: тате, свършихъ противъ небото и предъ тебе, и не съмъ вече достоенъ да се наричамъ твой синъ; направи ме като единъ отъ наемничитѣ си.

Стана и отиде при баща си. И когато бѣше още далечъ, видѣ го баща му и се смилъ; и като се затече, хвърли се на шията му и го целуна.

А синътъ му рече: тате, свършихъ противъ небото и предъ тебе и не съмъ вече достоенъ да се наричамъ твой синъ.

А баща му рече на слугитѣ си: донесете най хубавото облекло и го облечете, и наобуйте пръстенъ на ръката му и обуца на нозетъ, па докарайте и за колетѣ угоното теле: нека ядемъ и се веселимъ,

защото тоя мой синъ мѣтавъ бѣше и оживѣ, изгубенъ бѣше и се намери. И взеха да се веселятъ.

А по стариятъ му синъ бѣше на нива; и наярѣше, като наближи до къщи, чу тѣси и веселба, и като погледна едного отъ слугитѣ, попита: що е това?

Той му рече: братъ ти си дойде, и баща ти закла угоното теле, защото го прие здравъ.

Той се разсърди и не щѣ да влезе.

А баща му излезе и го канѣше.

Но той отговори на баща си и рече: ето азъ толкова години ти служа и ни веднакъ твоя

заповѣдь не престѣпихъ; а ни-кога не ми си дѣла ни козѣ за да се позаседамъ въ приятелѣ;

а когато дойде тѣя ти синъ, който пражоса имота си съ блудницѣ за него ти закла угоното теле.

А той му рече: синко, ти си винаги съ мене, и всичко мое е твое;

а трѣбваше да се зарадваме и развеселимъ за това, че тѣя ти братъ мѣтавъ бѣше и оживѣ, изгубенъ бѣше и се намери.“

Болшевицитѣ и църквата.

Пестеръ Лойдъ (8. II.), като взема поводъ отъ конгреса на будиститѣ въ свѣтска Русия, разглежда новата църковна политика на болшевицитѣ, чиято главна целъ е да образува комунистически ядра въ всѣко църковно общество. Въ първата фаза на комунистическото владичество, фаза на така наречения воененъ комунизъмъ, властуваше насилието; убийства и ограбвания бѣха сръдствата, съ които се опитаха комуниститѣ да сломятъ съпротивата на църквата.

Когато тѣзи сръдства не помогнаха, тѣ се опитаха да се борятъ съ пропаганда. Въ всички голѣми църковни празненства, младежкитѣ органи зацѣли на комсомолцитѣ уреждаха различни демонстрации, съ които целѣха да подиграятъ църквата и съ това да убиятъ религиозното чувство на вѣрующитѣ. Обаче този опитъ не даде желанія резултатъ, както не помогна и методата на насилието. Нѣкои вѣрующи, забъркани отъ ужаснитѣ борби въ свѣтска Русия, започнаха да вѣрватъ въ разни други учения и

да влизатъ въ секти. Обаче, въ послѣдствие се върнаха отново въ църквата.

Сега иде третата метода. Болшевицитѣ се опитватъ да образуватъ ядра въ руската православна църква това движение носи името „жива църква“. Може ли, обаче, и тази трета метода да даде желанія резултатъ—пита вѣстника? Ние не вѣрваме, понеже религията може да стане едно мощно оръжие въ политическитѣ борби, ако политическитѣ водители същевременно сѣ и религиозни, както, напр., Ганди. Обаче, никой пътъ не може да се смутѣ външния миръ и хармония на едно религиозно общество отъ едно противорелигиозно движение, каквото е болшевизма. Въ заключение вѣстника казва, че болшевицитѣ не можаха да сломятъ фанатизма на вѣрующитѣ и наложатъ „жива вѣра“, нито съ помощта на нарочно уредени конгреси, нито съ политиката на ядрата, нито пъкъ успѣха да сломятъ чрезъ убийства и грабежи.

ИНФОРМАЦИИ.

По случай великия християнски конгресъ въ Индия при една процесия съ св. причастие, гдето били въ шпалиръ подредени 16 салона, когато стигнали до св. Олтаръ, словесетѣ поздравили „Агнецъ“ съ хоботитѣ си. Чудно тълкуване на Исусовитѣ думи: Духъ е Богъ и който му се кланя, съ духъ и истина трѣбва да му се кланя. (L' Eglise ditve)

Въ Токио се е състоялъ първия международенъ конгресъ на будиститѣ. Взели участие 103 свещеници и калугери. Нѣмския професоръ Petzold пледиралъ за обединение между християнството и будизма.

Съединенитѣ Щати иматъ 145 Университета, които разполагатъ съ единъ капиталъ отъ 5 милиарда франка. Университета Harvard (Cambridge) ималъ единъ фондъ отъ 239 милиона Колумбия 25 милиона, Јапѣ 175 милиона, Чикаго 160 милиона, John Nodgkins 110 милиона, Princeton 160 милиона и пр.

Бюджета на църквитѣ достига 3 милиарда франка ежегодно.

Въ църквата св. Мартинъ (Лондонъ) служелъ пастора N. R. L. Sheppard, известенъ съ своята обширна обществена дейностъ, въпреки че тѣлесно билъ твърде слабъ. Обкръженъ отъ много работливи младежи, отъ църквата си е направилъ единъ голѣмъ центъръ на религиозенъ животъ. Никогашъ не се стѣснявалъ да каже грѣшкитѣ на тѣя, що носели името християни, били тѣ изъ между най-вишето или нишето общество. Царския дворецъ Buckingham, се намиралъ въ негово енорие. Пастора намѣрилъ за добре да изнесе публично сръдъ английскитѣ сръди „твърде модерния“ животъ на престолонаследника. Преди нѣколко време той възстаналъ противъ начина, по който англичанитѣ отпразнували възпоменанието на примирието отъ 11 ноември 1918 год.

Баловетѣ и свѣтскитѣ игри, банкети и пр. застрашавали да удавятъ въ удоволствия па-

метѣта на убититѣ презъ войната. Той не се задоволилъ да избличава бичува само отъ амвона ржководящитѣ ржгове, а почналъ да протестирай енергично чрезъ пресата и да ги застрашава съ божия гнѣвъ. Обществото се трогнало отъ тоя викъ и отъ неговитѣ справедливи упреци и се застъпило предъ правителството, щото както миналата година тѣя тържества сѣ отложали, така и тѣя год. да се отложатъ, защото съ тѣя тържества, балове и банкети се излагалъ аглийския народъ и се осквернявала паметта на падналитѣ презъ войната герои.

Блажена е страната, въ която църквата си има хора, които могатъ говори въ името на обществена съвестъ и които се налагатъ безъ съпротива на общественото мнение. (L'ami chretien des Families)

Френския езикъ се е въвелъ задължително въ всички училища въ Англия

Въ фазация годишно се харчатъ 20 милиарда франка за спиртни питиета (около 18,000,000,000 лева).

За една стара библия т. е. печатена преди 470 год. отъ самия Гутенбергъ запазена 4 вѣка въ единъ бенедиктински манастиръ, близо до Виена, Американцитѣ предложили 105 000 долара (около 23,000,000 лева).

Съобщава Свещ. П. Икономовъ — Варна

ХРОНИКА

На 20 того, утре, ще станатъ въ цѣла България избори за двама членове отъ епархийскитѣ духовни съвети, чийто четиригодишенъ мандатъ изтече. Въ Варненския епархийски духовенъ съветъ изтече мандата на Протоиерея Иосифъ Камбуровъ и свещеникъ П. Икономовъ. Тѣхнитѣ мѣста ще се попълнятъ.

Епископъ Михаилъ Велички на празника „Св. Три Светители“, миналата сѣбота, ржкоположи въ диаконски чинъ, а на другия денъ, недѣля, въ църквата „Св. Възнесение“ ржкоположи въ свещенически чинъ младежа Никола К. Поповъ, завършилъ Бачковското свещеническо училище, за свещеникъ на с. Горни Иджикъ. И въ двѣтѣ църкви Негово Преосвещенство каза хубави проповѣди, а въ недѣля вечеръ говори въ църковния салонъ беседа на тема: „Скромнитѣ труженици на божията нива“. Салонътъ бѣше препълненъ съ слушатели. Тѣ останаха доволни и благодарни на Негово Преосвещенство за труда му да поговори беседа, въпреки умората си. На 15 того той служи въ гр. Нови Пазаръ, където ржкоположи за диаконъ по църковната администрация, младежа Иванъ Т. Вълковъ, завършилъ Софийската духовна семинария. Поздравяваме младитѣ клирици и имъ пожелаваме ползотворна работа.

Празни време въ варненски вѣсти“ и „Народна ба се изнесеха редъ обединя срещу Айляккойския Г. Овчаровъ, върху когото ще нанесенъ отъ горски жари побой. Сжитѣ го нияваха, че билъ пиялъ и предизвикалъ побоя, и тизанствувалъ и търсѣлъ съства и начини, за да метира властницитѣ въ Озетско и пр. Свещеникъ, чаровъ ни изпраца дълъа писка, въ която твърдъа всички обвинения сѣ измни отъ виновника, старши горски стражаръ Антонъ Сменовъ, който играелъ роа на сжчински малѣкъ царъ, горскитѣ бедни селища О. Пазарската околия. Обененията на Стоиленова, че Овчаровъ е организирайл жбашки тѣпли къмъ Д. Дни-ъ и Търново сѣ свърше невѣри. Тогава свещеникъ билъ учителъ въ с. Палазп. Това знаятъ хиляди хора. Свещеникъ се оплаква, че сщиятъ старши заедно съ чалника на Т. П. станция с. Айляккой, Василъ Поптормозели сега при следствот свидетелитѣ и го направали по своя угода. Но има вѣра въ българското възсждие. Сжщия „горски царъ“ казвалъ, че има 300 хиля лева, и имотъ за 500 хиля лева затова можелъ да се бс съ попове. Свещеникъ тѣше, че не е пехливанинъ, и и пари нѣма, за да се боритакъвъ „герой.“ По всичко глежда, че срещу този мил и буденъ свещеникъ сѣ правени стрѣлитѣ на нѣа властимеющи днесъ партини, затова, че той преди годни, бидейкъ 20—21 год. моме ималъ нещастие да бзвзетъ отъ бившия министръ Стояновъ за неговъ секретаръ въ Шуменъ и София. О. Очаровъ днесъ е добръ свещеникъ. Добре е да го остави на мира да си върши свещеническата служба.

Шум. Елаг. д-во „Мисъсърдие“ за издрѣжка на сропиталище ще има годишъ събрание въ салона на Популната банка на 20 т. м. въ часа предъ обѣдъ.

Канятъ се всички поч. градани да посетятъ събрание Отъ настоятелство

Свещеницитѣ отъ Шумска духовна околия ще има въ Шуменъ на 1 мартъ сѣ група и на 3 мартъ за II гру събрание съ дневенъ реп. 1. Рефератъ на тема: „Животъ като участница въ религиозна животъ.“ Реферира свещен. Ценовъ отъ Е. Джумая. 2. Отчетъ за годишното Епхийско събрание. 3. Материално положение на свещен. 4. Раз

Отъ теплената лотарна вечеринката, устроена полза на фонда „Въздиго възпоменателни плочи на падналитѣ презъ войнит предметитѣ та печелившъ № 10 ще се раздаватъ едневно въ Щаба на 7-а дѣжина въ продължение на динъ м-цъ, начиная отъ 15 то

Какъ въ смисълъ има ограничаването въ сектантски моллини и отдаване на разни бленувания и своеволни тълкувания на Писанието?

Такава една своеобразна секта у насъ сѣ и адвентиститѣ. Тѣ сѣ появили най-напредъ въ гр. Русе преди около 25 години и следъ това сѣ образували малки общества почти въ всички по главни градове: Русе, София, Пловдивъ, Варна, Габрово, Шуменъ, Т. Пазарджикъ и др. Тѣхното особено учение не печели така лесно последователи. Въпреки това, тѣ правятъ грамадни усилия. Подкрепени парично отъ своето централно управле-

ние въ чужбина, тѣ изживяватъ сума сръдства за издаване на „душеполезни книжки“. Тѣхната литература лесно се познава, понеже на брошуркитѣ личи етикетата: международното трактатно дружество. Усиленна борба противъ адвентиститѣ се води и на Западъ, както у протестантитѣ, тѣй и у католицитѣ. Протестантското общество въ Шутгартъ е почнало да издава редъ брошурки противъ разнитѣ опасни заблуждения (Blätter zur Abwehr gefährlicher Irrtümer). Номеръ втори на това издателство е тукъ предлаганата книжка въ преводъ, която на немски е отпечатана

въ 90 х. екземпляра. Въ нея по единъ лекъ, достъпенъ и убедителенъ начинъ сѣ разкрити по-важнитѣ заблуждения на адвентизма. Всѣки, който прочете тѣя книжка, ще изнесе впечатлението, че учението на тѣя секта е една безсмислица.

Ако западнитѣ народи, у които има много по-голѣмъ националенъ и религиозенъ стабилитетъ, сѣ се запретнали така устрдно да се борятъ противъ адвентистическата секта, то колко по-вече трѣбва ний да сторимъ това. Време е църковнитѣ ни сили да се насочатъ и въ това направление.

Кои сѣ тѣ и какво ни учатъ. (Изъ брошурата)

Всѣкога, когато ставатъ събития отъ голѣмо значение, които раздвигватъ душитѣ на християнския свѣтъ, тогава въ нѣкои сръдца оживява надеждата, че е наближило времето за повторното дохождение (авдентъ отъ abvenio — дохождамъ, възвръщамъ се) на Спасителя. Тѣй е било презъ време на гоненията надъ християнитѣ, при разпространение учението на Мохамеда, при Реформацията, презъ време на французката революция и пр. Особено събитията на

последната дълго време смущавали умоветѣ.

Сега да видимъ отъ водятъ началото си адвентитѣ. Въ Америка живѣе единъ чифликчия, който сналъ въ последствие баптистъ проповѣдникъ на име Вилия Милеръ (роденъ на 15 фев. 1782 год. умрѣлъ на 20 фев. 1849 год.) Той възъ основна своитѣ изследвания на пророческитѣ книги въ трисетата години на миналия вѣкъ почналъ да учи съ пменно устрдие, че наближи вече второто пришествие. Лицето на Милера, ний видаме основателя на новия адвентизъмъ. (следва)